

SŁUŻEBNE PRZYWÓDZTWO

Tekst biblijny: 1 P 5,1-6

Cel lekcji:

Poznanie: Zrozumienie, że pokora jest najważniejszym elementem skutecznego przywództwa i służenia bliźnim.

Odczucie: Docenienie ducha pokory i służby miłości, którego przykładem jest Jezus, oraz pragnienie okazywania go wobec bliźnich.

Działanie: Przyjęcie wezwania do ukorzenia się wobec Boga, aby mógł On posłużyć się nami skutecznie stosownie do potrzeb.

Plan nauczania

I. Poznanie: Skuteczne chrześcijańskie przywództwo.

A. Do przejawiania jakiego ducha i postawy wzywa Piotr przywódców kościelnych?

B. Do wypełniania jakich dwóch szczególnych funkcji wzywa Piotr starszych? (Por. z Dz 20,28).

II. Odczucie: Powołanie do pokory i służby.

A. Jakie trzy elementy właściwej postawy doradza Piotr starszym w 1 P 5,2-3?

B. Jakiej postawy oczekuje Piotr od wszystkich swoich adresatów (1 P 5,5-6)?

III. Działanie: Ukórzcie się pod mocną rękę Bożą.

A. W jaki sposób przywódcy kościelni mogą być przykładem służebnego przywództwa, a jednocześnie funkcjonować jak przełożeni?

B. Czego Piotr oczekuje od młodszych ludzi w Kościele w odniesieniu do starszych osób (1 P 5,5)?

Podsumowanie: Starsi funkcjonują zarówno jako pasterze (pastorzy), jak i przełożeni w zborach. Piotr domaga się od nich ducha pokory i służebnego przywództwa, podobnie jak od wszystkich wyznawców, młodych czy starszych. Bóg w swoim czasie wywyższy tych, którzy ukorzą się pod Jego mocną ręką.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: 1 P 5,5-6.10

Klucz duchowego rozwoju: Kościół potrzebuje dobrych przywódców, którzy będą skuteczni zarówno w funkcji pasterzy, jak i przełożonych. Aby było to możliwe, muszą oni być pokorni, gotowi do służby i przygotowani raczej do dawania przykładu niż sprawowania dyktatorskiej władzy. Starsi są powołani do przejawiania takiego ducha służby. Młodzi są powołani do uległości wobec tego rodzaju przywództwa. Wszyscy powinni oblec się w pokorę. Zgromadzenie, które przejawia takiego ducha pokory i służby, będzie mocne i stałe, a Bóg wywyższy je wobec społeczeństwa.

Tylko dla nauczyciela: Kościół wczesnochrześcijański miał minimalistyczną strukturę organizacyjną. Apostołowie byli pierwszymi przywódcami, ale Kościół bardzo szybko rozrósł się liczebnie tak, iż sami apostołowie nie byli w stanie skutecznie nim zarządzać. W Dz 6,1-6 czytamy o pierwszych próbach powołania nowych przywódców, którzy skuteczniej wypełnialiby przywódcze obowiązki. Przywódcy ci zostali później nazwani diakonami (*diakonoi*) czyli tymi, którzy usługują innym w ich potrzebach. Z czasem apostołowie dostrzegli potrzebę wyznaczenia duchowych przywódców w każdym zborze (Dz 14,23; Tt 1,5). Przywódców tych nazwano starszymi (*presbyteroi*), co dosłownie oznacza starszych wiekiem, ludzi zaawansowanych w latach i doświadczonych. Apostołowie byli wędrownymi przywódcami, zaś starsi zajmowali się zborami, w których przebywali na stałe. Według Dz 15 te dwie grupy (wraz z trzecią, „braćmi” - przyp. tłum.) reprezentowały Kościół podczas pierwszego zjazdu w Jerozolimie.

Wstępne zadanie i dyskusja: Przeczytajcie Dz 20,17-18.28-31. Omów funkcje, jakich spełniania Paweł oczekiwał od starszych w zborach i porównaj je z funkcjami, których spełniania oczekiwał Piotr od starszych w zborach, do których pisał. Jakie funkcje są wspólne w obu przypadkach? Jak świadczy to o użytej terminologii?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: W 1 P 5,1-3 użyte zostały trzy szczególne słowa w odniesieniu do starszych zborów - starsi, dozorujący i pasterze, przy czym dwa ostatnie są wyrażone w formie czasownikowej. Te same trzy terminy są użyte także w Dz 20,28. Pierwszy z nich, „starsi”, zostało omówione powyżej. Termin ten był ogólnie stosowany w odniesieniu do starszych zborów. W *Starym Testamencie* starsi służyli jako doradcy i sędziowie ludu. Starsi musieli posiadać określone kwalifikacje, skoro mieli funkcjonować jako duchowi przywódcy w Kościele nowotestamentowym (1 Tm 3,1-7; Tt 1,6-9). Piotr nazywa siebie „również starszym” (*sympresbyteros*), co wskazuje, że utożsamia się z nimi (1 P 5,1).

Drugie i trzecie słowo mają znaczenie funkcjonalne i zostały wyrażone w formie czasownikowej. „Pasienie” czy „bycie pasterzem” (*poimaino*, 1 P 5,2) opisuje funkcję pasterzowania. Można jest także przetłumaczyć jako „pastorowanie” czy „bycie pastorem”, zważywszy, że pastor (*poimen*) jest tym, który prowadzi stado na pastwisko. W 1 P 2,25 Jezus jest nazwany Pasterzem naszych dusz. W 1 P 5,4 został On nazwany Arcypasterzem (*archipoimen*), co wskazuje, że pastory i starsi mają działać pod Jego władzą i kierownictwem. W Hbr 13,20 Jezus jest nazwany „Wielkim Pasterzem owiec”, a sam nazwał siebie „dobrym pasterzem” (J 10,11.14), czyniąc siebie przykładem dla innych.

Drugi termin użyty przez Piotra to „dozorujący” (1 P 5,2 NTI) czy „dokonujący nadzoru” (*episkopountes*). Oznacza on funkcję nadzoru czy zarządzania. W 1 P 2,25 Jezus jest także nazwany „dozorującym” (*episkopos*, NTI) naszych dusz. Funkcje duchowego przywództwa ze strony starszych są takie same jak funkcje pełnione przez Jezusa, który opiekuje się nami. Nie jest więc zaskoczeniem, że Hbr

13,17 radzi wierzącym: „Bądźcie posłuszni przewodnikom waszym i bądźcie im ulegli; oni to bowiem czuwają nad duszami waszymi i zdadzą z tego sprawę”.

Komentarz biblijny

I. Cechy skutecznych przywódców kościelnych (przeczytaj 1 P 5,1-4).

Sam będąc starszym, Piotr wzywa innych starszych, by paśli trzodę Bożą, którzy zostali im powierzeni, sprawując dozór, aby żadna z owiec Chrystusa nie zginęła. A kiedy Arcypasterz przyjdzie powtórnie, otrzymają niezwiędły wieniec chwały. Istnieją trzy warunki, jakie muszą spełniać starsi w swojej służbie: (1) dobrowolność oznaczająca motywację wyższą niż poczucie obowiązku; (2) gorliwość wolna od oczekiwania materialnych zysków; (3) pokora polegająca na kierowaniu przez przykład, a nie władcym panowaniu.

Do przemyślenia: W jaki sposób Jezus, Arcypasterz, jest wzorem tych trzech warunków?

II. Rady dla wyznawców (przeczytaj 1 P 5,5-7).

Młodszy ludzie powinni podporządkować się władzy starszych, stawiając dobro innych na pierwszym miejscu. Takie podporządkowanie ma nastąpić w duchu wcześniejszych rad Piotra w 1 P 2,13—3,7.

Wreszcie, wszyscy zostali wezwani, by przyodziać się w pokorę we wzajemnych więziach, zgodnie z radą w 1 P 3,10-12 opartą na Prz 3,34. Skoro Bóg sprzeciwia się pysznym, a daje łaskę pokornym, wszyscy powinni ukorzyć się przed Bogiem i oczekiwać, że On wywyższy ich we właściwym czasie. Choć pokora była wówczas i jest obecnie kojarzona z ubóstwem i niskim statusem społecznym, wierzący nie muszą się martwić takimi sprawami. Muszą tylko pozwolić Bogu, by zatroszczył się o nich, gdyż On ma o nich staranie i można Mu powierzyć wszystkie potrzeby.

Do przemyślenia: W jaki praktyczny sposób możesz się przyoblec w pokorę w więziach z ludźmi?

III. Żyjąc na terenie wroga (przeczytaj 1 P 5,8-11).

Bóg troszczy się o nas. Jednak nie wolno nam zapominać, że żyjemy na terenie wroga. Dlatego musimy być opanowani i czujni, gdyż nasz wróg, diabeł, jest jak wygłodniały lew, który krąży „szukając kogo by pochłonąć” (1 P 5,8). Lwy chytrze podkradają się w pobliże swojej ofiary. Starają się pozostać w ukryciu aż do ostatecznego ataku. Możemy nie być świadomi zagrożenia, jeśli nie pozostajemy czujni, trzeźwi i opanowani, aby nic nie zakłócało naszej zdolności modlenia się (1 P 4,7). Nie tylko powinniśmy pozostać czujni i świadomi, ale mamy także „przeciwstawić mu się, mocni w wierze” (1 P 5,9).

Piotr przypomina swoim adresatom, że nie są sami wobec gniewu wroga, „wiedząc, że te same cierpienia są udziałem braci waszych w świecie” (1 P 5,9). Ale Piotr konkluduje: „po krótkotrwałych cierpieniach waszych” Bóg wszelkiej łaski „sam was do niej przysposobi, utwierdzi, umocni, na trwałym postawi gruncie” (1 P 5,10). Nasza siła nie jest w nas, ale w naszym Bogu, który nas powołał do swej wiecznej chwały.

Do przemyślenia: Szatan (smok) szczególnie gniewa się na tych w czasach ostatecznych, którzy zachowują przykazania Boże i mają świadectwo Jezusa (Ap 12,17). Jako żołnierze Chrystusa musimy być trzeźwi i czujni. Jak powinienem żyć jako żołnierz Boży na terenie wroga?

Pytania do dyskusji

1. Jakiego ducha przejawiamy w naszych więziach z ludźmi, czy to duchowymi przywódcami, młodzieżą, czy wszystkimi współwyznawcami?

2. Jakie kroki podejmujemy, by zachować czujność, jasność umysłu i opanowanie? W jaki sposób możemy zachować świadomość metod działania diabła? Na czym polega czuwanie z modlitwą?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Współczesny Kościół jest znacznie bardziej złożony strukturalnie niż Kościół wczesnochrześcijański. Ten wysoki stopień zorganizowania jest niezbędny z uwagi na złożoność współczesnego świata. Starsi w czasach nowotestamentowych pełnili funkcje takie, jak obecnie pastory i administratorzy (zob. np. 1 Tm 3,1-2; Tt 1,7; 1 P 2,25), zazwyczaj łącznie. Innymi duchowymi przywódcami byli tylko apostołowie i diakoni, choć diakoni najwyraźniej zajmowali się bardziej potrzebami praktycznymi i materialnymi, podczas gdy apostołowie i starsi pełnili raczej funkcje duchowe i religijne (Dz 6,1-4; 15,2.4.6.22-23; 16,4; 1 Tm 5,17).

Pytania do przemyślenia:

1. Co jest podstawą naszego reprezentatywnego systemu organizacji kościelnej i jakie zasady biblijne się z tym wiążą?
2. Dlaczego możemy ufać w stałe Boże kierownictwo towarzyszące Kościołowi? Jakie zainteresowanie przejawia Jezus, Arcypasterz, bezpiecznym kierowaniem Jego trzodą?

Zadanie: Przeczytajcie 1 Tm 5,17 i Hbr 13,7.17. Omów to, w jaki sposób uczestnicy lekcji mogą okazywać wsparcie i uznanie dla duchowych przywódców Kościoła. Zaplanujcie rychłe wprowadzenie w życie przynajmniej jednego konkretnego pomysłu.

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Wielu członków Kościoła niezbyt dobrze się orientuje w strukturze organizacyjnej Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego i jej funkcjonowaniu na podstawie reprezentacji z wyboru i finansowania z poziomu lokalnego wzwyż. Nie są też świadomi, że gdy taka organizacja jest wprowadzona na ustalonych warunkach, potrzebna jest pewna kontrola odgórna w celu zachowania równowagi aż do następnych wyborów czy sesji Generalnej Konferencji. Byłoby dobrze dokonać krótkiego przeglądu podstawowych pojęć, według których ustanowiona jest władza przywódcza w Kościele Adwentystycznym, aby uczestnicy lekcji lepiej zrozumieli proces zarządzania Kościołem oraz jego funkcjonowanie. *Podręcznik zborowy* jest pożytecznym narzędziem służącym zrozumieniu organizacji Kościoła.

Zadanie: Jeśli dostępne są materiały, sporządźcie wykres obrazujący strukturę władzy i organizacji Kościoła Adwentystycznego, w której żadna osoba (poza Chrystusem) nie ma ostatecznej władzy.